Ч. 210 (12.576). Львів, неділя 21. вересня 1930. Opłata pocztowa opłacona ryczałtem. Рік LI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.

Конто почт. щадн. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло". Львів.

Головний редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем.

Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Місячно	5·00 зол.
Чвертьрічно	15·00 „
Піврічно	27·50 „
Річно	55·00 „

ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол. Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

21. вересня -- це день Українського Студента

в тернопільському воєвідстві!

Переводьте збірки! Складайте жертви на Допомоговий фонд Українського Студенства!

Чекове конто в П. К. О., Варшава ч. 153.735. 566 2—2 „Т-во ПРИХИЛЬНИКІВ ОСВІТИ" у Львові' вул. Супінського ч. 21

Прикре і болюче.

Львів, 19. вересня 1930.

Польська шовіністична преса далі веде завзяту кампанію „за самообороною" польського елементу на „кресах", далі робить шум і галас з приводу фактичних і уроєних саботажів, далі насичує атмосферу нещасної Землі Галицької бацилями ненависти до всього українського і накінець далі жонглює погромницькими кличами. При тім нотує, очевидно, цілу низку нових фактів саботажу, між якими стрічаємо чимраз менше дійсних фактів підпалу, а далеко більше невдатних спроб підпалювання польського приватного добра. При освітлюванні невдатних підпалів ця преса не забуває в кожному окремому випадку дати „наглядний" доказ на те ,що підпалу хотіли доконати „гайдамаки". Цим неспірним і непохитним доказом є, на її думку, неминучо пляшка нафти чи бензини чи якогось іншого запального плину з незмінимою коробкою сірників. Очевидно, що ми не беремося входити в аналізу цих „доказів" на українське джерело саботажу, але й неможемо на них не звернути особливої уваги. Колиж палає українське добро чи то на греко-католицькому приходстві чи на обійстю українського господаря-селянина, тоді цяж преса не забуває записати цього точно на рахунок того самого „гайдамацького бандитизму", закликуючи рівночасно на іншому місці того самого органу всю польську суспільність до „самооборони" і реванжу.

Ми вже заняли становище до цих злощасних підпалів без огляду на те, хто їх доконував, тобто без огляду на те, чи були вони ділом українських чи неукраїнських рук. Бож і один з чолових продставників місцевої влади, а саме теперішній львівський воєвода відніс на рахунок українських підпольних організацій 50 проц. підпалів. Дальших 50 проц. треба відвести, очевидно, на рахунок всякого роду провокаторів, жертв несприяючої конюнктури на збіжевих ринках і накінець на рахунок „самооборони кресів". Ми поставилися зовсім негативно до цього роду акції з боку українських революційних, підпольних чинників, оскільки вона від них походить, вважаючи її шкідливою не тільки для нашого краю, але й для української справи взагалі, а польська шовіністична громада та її преса мобілізує далі погромницький похід проти української суспільности та її культурних надбань. До чого вона цим доведе — не знаємо, але певні, що до нічого ні політично розумного ні для неї корисного.

Колиж ми ще раз повертаємо до цієї справи на цьомуж місці, то не тому, що нас заставляють до цього перспективи реванжів і не тому, що пожежі нищать і наше народне добро, як приватне так і громадське (читальні, кооперативи) і не тому, що жертвою цієї завірюхи впав уже трупом один свідомий український селянин, і не тому, що маємо вже десятки збитих і поранених наших Богу духа винних селян, і навіть не тому, що по наших селах появляються вже й загони польської кінноти, але тому, що ми засадничо і з принципіяльних мотивів протиставимося всякій руїні й анархії, звідки вона не походилаб, зокремаж осуджуємо нищення приватного добра без огляду на те, хто є його спричинником. А тимбільше ніяк не можемо не осудити різко не лише вчинків, але й намірів, що посягають на культурні надбання й культурні цінности, чиїб вони не були.

Наша Галицька Земля, що зазнала від 1914 р. вже неодної великої руїни, що пережила вже в повоєнних часах неодно стихійне, елементарне нещастя, від чого ще досі не очуняла і від чого по нинішній день носить ятриві рани, хіба не може бути вічним тереном руїни та знищення. На ній мусить далі проявлятись, як і досі, дух конструктивної праці й розбудови, в її населення мусить ще глибше вкорінитись ідея розумної організації народньої енергії для загального добра, також як консолідація народніх сил для доцільної і розумної самооборони свого національного організму, своїх національних цінностей і надбань культурними засобами і збірними зусиллями. Життєва сила і племінно-консолідаційна снага нашого народу така велика, — як це засвідчила історія — що для нас не можуть бути страшними ніякі погромницькі кличі, ніякі екстермінаційні засоби тих, які їх пропагують.

Кожній, культурній, здорово-думаючій людині відомо, що історія всіх часів і народів не знає такого випадку, де підпалами приватного добра хтось здобув би для свого народу політичну й господарську незалежність. Так само не знає і такого випадку, де держава консолідувалась би та скріплялась акцією шовіністичних кол, яка змагає до знищення культурних і цивілізаційних надбань чи навіть до фізичного виснаження ненависних і небажаних собі міліонів співгромадян іншої національности.

На нашій нещасній землі є, видно, такі, що думають інакше. Не діється це очевидно без глибоких причин політичної натури, про які тепер писати не думаємо. Зазначимо тільки, що все те видається нам в найбільшій мірі шкідливим, бо паралізує всяку творчу працю, спричинює анархію, сіє руїну та робить ілюзоричними ті нераз великі і високі гасла, якими засліплені елементи звичайно намагаються прикрити свою роботу.

День Студента.

Поможім нашій молоді здобути знання.

Починається академічний рік. Учениками вселюдних і середніх шкіл звичайно опікуються батьки, натомість студенти високих шкіл мусять у більшости пробиватися власними силами і замість спокійно віддатися науці, всю свою енергію зуживають на те, щоб заробити хоч на нужденний прожиток. А знайти заробіток в українській дійсности — не легко. Лише щасливцям удається дещо заробити, — часто ледви стільки, що вистане на чай і сухий хліб. Про одіж, про теплу одіж на зиму і про взуття нема що й говорити. Дійсно в голоді й холоді студіює наша молодь. Не диво, що серед такої борні за істнування багато спосібної молоді залишається на шляху, а ті, що у важких змаганнях дійдуть до своєї мети, приходять дуже часто знесилені, розбиті фізично й духово і не є тим, чим повинні бути.

В державній нації з обильною помічю студіюючій молоді приходить держава, а в дальшому громадянство. У нас цей обовязок спадає виключно на громадянство, яке мусить дбати про свою високошкільну молодь ще в більшій мірі ніж державна нація. Висловом цієї опіки над українською високошкільною молодю є „Товариство Прихильників Освіти" у Львові, яке старається по своїм силам приходити з моральною і матеріяльною помічю потребуючим студентам.

„Товариство Прихильників Освіти" не має ніякого майна, а потрібні фонди збирає з вкладок членів і жертв громадянства. Ці вкладки й жертви в минулих роках приносили стільки, що „Товариство Прихильників Освіти" в дуже малій мірі могло заспокоїти найконечніші матеріяльні потреби найбідніших студентів. На справжні цілі „Товариства Прихильників Освіти": на ширшу освітню діяльність серед студіюючої молоді, на витворювання культурних цінностей, на наукові робітні, бібліотеки і т. п. — не вистарчало вже засобів.

Старанням „Товариства Прихильників Освіти" вдалося в біжучому році одержати дозвіл від воєвідських урядів на переведення одноденної прилюдної збірки на цілі Товариства, а саме **на терені воєвідства львівського в дні 26. вересня, станиславівського 25. вересня, а тернопільського 21. вересня ц. р.**

Лиш один день тріватиме збірка в поодиноких воєвідствах, але ця одноденна збірка повинна принести стільки жертв, щоби „Т-во Прихильників Освіти" могло сповняти свої статутові завдання протягом цілого біжучого шкільного року. В цьому дні не повинен відказатися ні один українець, ні одна українка від зложення хочби найменшої жертви на українського студента.

Правда, українське громадянство є дуже перетяжене жертвами, але поміч студіюючій молоді — це одна з найважніших національних потреб і обовязків.

Від нашої молоді залежить будучність нації, а з людей з вищою освітою рекрутується провід нації. Українське громадянство мусить збірними силами, навіть відіймаючи собі від уст — дати потрібну поміч українській студіюючій молоді, аби рік-річно доповнялися проріджені ряди провідної верстви відповідно підготованими людьми.

Поможім нашій молоді здобути знання, цю найкращу й найпевнішу зброю як для одиниці, так і для народу!

Пятилітка утопією.

„Правда" пише, що серед робітництва зростають впливи правої опозиції. У ріжних фабриках робітники явно виступають проти політики Сталіна, а в фабриці „Праця" один робітник на мітінґу у промові заявив, що плян пятилітки є утопією. „Правда" скаржиться, що найбільш активні робітники переходять до опозиції.

ВИБОРИ.

ВИБОРЧИЙ ПОРАДНИК.

Найважніші постанови виборчої ординації.

(Продовження.)

Право перегляду виборчих списків та виборчі реклямації і спротиви.

Дня 27. вересня 1930. р. Обводова виборча комісія викладає списки виборців до прилюдного перегляду.

Арт. 35. 1) Списки виборців викладається до перегляду, рахуючи 28 днів від розписання виборів, на час 14 днів, в урядовому помешканні обводової виборчої комісії, щоденно протягом 6 годин і то в такім часі, щоби влекшити виборцям перегляд списку.

2) Право перегляду списку виборців дозволяє також кожному робити потрібні нотатки і витяги таким способом, який не був би перешкодою для перегляду списку іншим особам.

3) Урядові години обводової комісії оголошується способом уживаним у даній місцевости.

4) Найпізніше 42-го дня від розписання виборів кожний громадянин має право внести до обводової комісії реклямації проти пропущення його самого, або когонебудь іншого в списку виборців, як також проти вписання когонебудь неуправненого.

5) Реклямації вільно зголошувати письменно, або устно до протоколу і вони мають бути скріплені доказами, якщо не відносяться до загально відомих фактів.

6) Безіменних реклямацій комісія приймати не буде.

Пояснення:

Кожний громадянин має право переглядати виборчі списки і робити собі відписи. Виборчі списки мають бути виложені до перегляду на протязі 14-ох днів. Коли обводова комісія поступає незгідно з постановами арт. 35, слід внести жалобу до окружної виборчої комісії.

Українські громадяни, замешкалі у воєвідствах львівськім, тернопільськім, станиславівськім і поліськім, мають право писати письма до обводових і окружних комісій в українській мові, а то на основі постанов закону з 31-го липня 1924 р. В. З. Р. П. ч. 73. про державну мову і мову урядування державних і самоуправних адміністраційних властей і на основі виконавчого розпорядку ради міністрів до цього закону з дня 24. вересня 1924 р. Українські громадяни замешкалі у воєвідствах краківськім (Лемківщина) і люблинськім (Холмщина, Підляшшє) мусять звертатися до виборчих комісій у польській мові тому, що на тих територіях українська мова не має ніяких прав.

Ось зразок жалоби проти незгідного з приписами виложення до перегляду виборчих списків і проти неналежитого оповіщення про це:

До
Окружної Виборчої Комісії
в Золочеві.

Обводова Виборча Комісія в Лапшині, повіту Бережанського, виложила списки виборців незгідно з постановами арт. 35 виборчої ординації до сойму, а саме: про виложення списків виборців не оголошено оповістки, як рівнож не було оповістки про урядові години комісії. Крім цього члени виборчої комісії (тут подати імена і прізвища тих членів виборчої комісії) забороняють робити нотатки і витяги.

Свідки: (тут подати імена і прізвища та точні адреси свідків).

Тому Окружна Виборча Комісія зволить поучити Обводову Виборчу Комісію про постанови арт. 35 і спонукати, щоби вона і її члени поступали згідно з тими постановами.

Лапшин, дня . . . . 1930 р.

(Слідують підписи і точні адреси виборців.)

Кожний має право жадати від урядуючого члена комісії, щоби приняв до протоколу його устну реклямацію, значить, щоби записав те, що скаже, як реклямацію. Такий протокол-реклямацію має підписати той, що вносить реклямацію і один член комісії. За неграмотного підписує свідок. Крім підпису мається подати точну адресу. Можна також самому собі написати реклямацію і вручити членові виборчої комісії за потвердженням відбору, або переслати почтою порученим листом. Але радимо нашим громадянам, звертатися з порадами у всіх реклямаційних справах до українського виборчого комітету, бо тільки тоді є запорука, що реклямація буде добре написана.

Виборчі реклямації і спротиви.

Арт. 36. 1) Реклямацію проти пропущення у списку особи, управненої до вибирання, полагоджує негайно обводова комісія, видає в цій справі рішення і згідно з ним доповнює список виборців.

2) Якщо зайде цього потреба, тоді обводова комісія може зажадати від того, що вносить реклямацію, доповнити предложені докази.

3) Своє рішення доручає обводова комісія особі пропущеній у списку у спосіб приписаний в арт. 37. уст. 2 і одночасно оголошує це оповісткою, вивішеною в помешканні виборчої комісії.

Пояснення:

Кожний виборець має право внести реклямацію за непоміщені у списку особи. Отже коли хтось у реклямаційному речинці не є присутній на місці, то може прохати іншу особу, щоби вона внесла за нього реклямацію.

Ось зразок реклямації виборця проти пропущення його в списку виборців.

До
Обводової Виборчої Комісії
в . . . .

Реклямація.

(Імя і прізвище) . . . . . . замешкалий в громаді . . . . повіту . . . . просить Комісію помістити його на списку виборців до сойму громади . . . . тому, що прислугує йому право вибирання у цій громаді.

1) Підписаний є громадянином польської держави. Доказує це: долучене свідоцтво приналежности, удостовірений відпис (довод-у особіст-ого), пашпорту, військового документу, витягу з книг населення, робітничої книжечки і т. п. (Досить долучити один з тих документів).

2) Підписаний укінчив дня 29. серпня ц. р., отже перед днем оголошення виборів, 21 рік життя. Доказує це: долучений витяг з метрики, свідоцтво народження.

3) Підписаний мешкав день перед оголошенням виборів і мешкає дальше в громаді . . . . .

Доказ: мельдункова карточка, переслухання свідків . . . . . обох з . . . . .

4) Підписаний був вправді в 1919 р. караний за . . такий то . . . . проступок одномісячним арештом, однак кару відбув ще в 1919 р., отже від відбуття кари минуло більше як 3 роки.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 21. ВЕРЕСНЯ 1930.

АЛЬФОНС ДОДЕ. 13)

МАЦІЦЬКИЙ

ПОВІСТЬ.

Страшний дзенькіт заліза прокинув мене з мого ніжного настрою. Передімною виринула якась довга постать з рудими бокобородами, що ввійшла нечутно до канцелярії. Це був генеральний наставник.

Він мав нахилену в бік голову, як мученик, і глядів на мене з найсолодшою усмішкою, потрясаючи вязкою ключів усякої величини, що висіла на його вказуючім пальці. Його усмішка була би прихилила моє серце для його особи, але його ключі скреготіли так страшно: „дзень! дзень!", що страх мене взяв.

— Пане наставнику — сказав директор — ось заступник пана Серієра.

Пан Віо вклонився мені і всміхнувся найсолодшою усмішкою в світі. Але його ключі видалися невдоволені і сичали іронічно:

„Сміх! Цей смішака сміє заступати Серієра!"

Директор так само добре зрозумів слова ключів, як і я, і додав, зітхаючи:

— Я знаю, що відхід пана Серієра є для вас невіджалованою втратою (тут ключі справді захлипали...), але я певний, що коли пан Віо спеціяльно заопікується нашим новим учителем і відкриє йому цінні підстави навчання, ладу та дисципліни, що обовязують у нашому заведенні, тоді ми не відчуємо дуже сильно відсутности пана Серієра.

Пан Віо, все ще з приємною усмішкою, відповів мені, що можу рахувати на його поміч і що охотно поділиться зі мною своїми радами. Та ключі не були прихильніше настроені. якби ви чули як вони хвилювались і клацали зубами: „Слухай смаркачу! це не жарти!"

— Пане Ейсет! можете вже відійти — закінчив директор. — Ще цю ніч мусите переночувати в готелі... А завтра, будь ласка, прийдіть в 8-ій год. зранку... До побачення...

І попрощав мене поважним кивом голови.

Пан Віо, все ще солодко — всміхнений, проводив мене до дверей; та заки попрощався, всунув мені в руку малий зшиток.

— Це правильник нашого заведення. Будь ласка, прочитайте і передумайте...

„Відчинив двері і зачинив їх за мною, подзвонюючи ключами: „дзень! дзень! дзень!"

Про те, що мені треба посвітити, забули... Я блукав добру хвилину по довгих, темних коридорах, на-омацьки вдовж стін шукаючи дороги. Сям-там крізь віконця з гратами падала смуга місячного сяйва і помагала мені орієнтуватись. Нараз серед темряви блиснув ясний пункт і йшов мені назустріч... Я пройшов ще кілька кроків. Світло росло, наближувалося до мене, пройшло мимо, віддалилося і щезло. Виглядало це як візія та хоча яка коротка, я встиг схопити з неї всі подробиці.

Уявіть собі дві жінки, ні, дві тіні... Одна стара, поморщена, зігнена в три погибелі, з окулярищами, що вкривали половину її лиця; друга молода, струнка, трохи видовжена, як буває всяке марево, зате з чимсь, чого марева не мають: з парою чорних великих очей, чорненьких-чорнісеньких... Стара несла в руці мідяну лямпу; „чорні очі" не несли нічого...

Обі тіні пройшли попри мене, мовчки, швидкою ходою, не запримітивши мене. І дарма, що вже щезли давно, я все ще стояв на цьому-же місці під подвійним враженням чару та жаху.

Я йшов далі, на-омацьки, серце билося сильно в моїх грудях, бо передімною в померках пало надалі марево з страшною ворожкою в очищах, поруч чорних очей...

Треба було найти нічліг, а не було це легко. На щастя, вусач, що покурював люльку на порозі кімнати сторожа, запропонував мені свої послуги: що заведе мене до дешевого готелику, де переночую як князь. Ясно, що я згодився з радістю.

Цей вусач робив враження добросердого молодця. По дорозі я довідався, що він називається Роґер, був учителем танців, плавання, фехтування та руханки в сарляндській гімназії і що довший час служив в африканськім легіоні при стрільцях. Цей останній факт відразу рішив про мою симпатію для нього; діти завсіди тягнуть за вояками. Ми попрощалися під воротами готелю стиснувши собі сильно руки, немов би обіцюючи, що станемо приятелями.

А тепер, читачу, мушу висповідатися з одної подробиці.

Коли Маціцький опинився в своїй холодній кімнаті сам, перед чужим, загальнодоступним ліжком заїздного дому, його серце не витримало і великий фільософ заридав як дитина. Життя почало його лякати; він почував себе супроти нього слабим і безборонним і плакав, ридав...

А серед тих сліз виринули постаті членів його рідні; він побачив опустілу хату, розсіяну рідню — тут маму, там тата... Не було вже свого даху над головою! не було родинного огнища! І тоді, забуваючи за власне лихо, весь у думах над родинною бідою, Маціцький зважився на велику та гарну постанову: відбудувати власними силами дім і родинне огнище Ейсетів. А потім, гордий, що найшов у свому житті таку високу мету, обтер свої сльози, що не личили мущині та будівничому домашнього огнища і не гаючи ні хвилини, почав читати правильник пана Віота, щоби познайомитися зі своїми новими обовязками.

(Продовження буде.)

На підставі повищого, підписаний на основі обовязуючих законів не є позбавлений права вибирання.

Тому Обводова Виборча Комісія зволить помістити підписаного у списку виборців в громаді . . . . . .

(Місцевість, дня . . . . . 1930 р.)

(Імя і прізвище і точна адреса того, що вносить рекламацію).

Увага: У зразку поміщено відповідь на всі можливі причини невнесення у список виборців. Якщо той, що вносить рекламацію, знає про причину пропущення його у списку, має зазначити й опрокинути лише ту причину.

НІМЦІ Й БЛЬОК НАЦ. МЕНШИН.

Нетактовний виступ б. посла Утти.

У півофіціяльній польській пресі, а за нею у всіх інших газетах появилася заява б. німецького посла Утти на тему німецьких виборчих плянів. М. ін. кажеться там таке: німці — мовляв — на терені б. Конгресівки стоять безумовно на ґрунті польської державности і тому „з уваги на випадки, які в останньому часі діються у Східній Галичині (п. Утта каже „Малопольщі" — прим. Ред.) і з уваги на становище, яке представники словянських національних меншин заняли в останньому соймі", було би для німців — на думку п. Утти — річю дуже трудною а навіть неможливою приступити до бльоку національних меншин".

Пан Утта, так само як нпр. б. нім. посол Віль, задеклярував себе вже в мин. соймі, як політичний польонофіл та угодовець. Це його особиста справа та — щонайвище його земляків, — і вона нас ані не пече ані не морозить. Тому й усякі декларації п. Утти на тему його льояльности і т. д. нас не дивують і — не цікавлять. Але в даному випадку зайшло, здається, велике непорозуміння, яке мусить викликати щонайменше здивування. Бо чи п. Утта говорив про евентуальний бльок німецьких партій у Польщі з українським підпіллям та взагалі справниками революційних чи псевдореволюційних актів, чи з українськими політичними партіями?! Що спільного має евент. технічний виборчий бльок німецьких і українських леґальних політичних організацій з революційно-підпольними, самочинними, анархічними чи просто провокаційними виступами, яких ці українські леґальні політичні партії ніколи на свій рахунок не брали й не беруть?! Пан Утта начитався видно краківського „Курера" і крізь його окуляри дивиться і на останні випадки в Галичині і на ціле українське життя. Те саме торкається його уваги про тактику української парляментарної репрезентації на терені польського сойму. Пан Утта може з нею не погоджуватися, але ляпідарне окреслення її як „антидержавної" є таке банальне, що справді не лицює людині, яка вважає себе — німецьким політиком! Так само можна бути противником бльоку національних меншин. І ми нині не є великими прихильниками такого бльоку. Але не треба відразу шукати аргументів проти ідеї бльоку в мішку поганої демаґоґії і ендецько-санаційної фразеольоґії, яка п. Утті має — видно — допомогти в його політичній карієрі.

ЧИ БУДЕ ПОЛЬСЬКИЙ БЛЬОК У СХ. ГАЛИЧИНІ.

У вчорашній „Газ. Поранн-ій" появилася передова стаття п. н. „Під натиском фактів", у якій автор палко накликував до створення на терені Сх. Галичини виборчого бльоку всіх польських груп і партій, арґументуючи потребу такого одностайного польського виборчого фронту „безпосередньою небезпекою", яка буцім то грозить усім полякам у звязку з останніми випадками дійсних чи уроєних саботажів. В томуж самому числі „Газ. Пор." на 6. стор. конкретно повідомляється, що вже заключено на терені Східної Галичини виборчий бльок усіх польських партій Центроліву з Стронніцтвом Народови (ендеками). Цей бльок ніби обіймає і місто Львів.

Але одночасно „Хвіля" (теж з дати 20. п. м.) у телефонограмі з Варшави повідомляє, що у Східній Галичині вправді мала бути створена одностайна польська листа, однак з огляду на неґативне становище соціялістів, а почасти й ендеків польські партії підуть до виборів окремо.

Наші інформації такі: Неофіціяльні переговори чи радше „нащупування ґрунту" щодо спільного виборчого бльоку всіх польських партій у Сх. Галичині справді були, велися в ріжних напрямках і ще не покінчилися. Однак ендеція буцім то рішуче відкинула ідею кооперації з санацією, з тих самих засадничих і практичних мотивів, що й на Поморю. Головними арґументами ендеції проти всякого бльоку (навіть з хадеками), це бажання перевірити фактичний стан своїх впливів. Колиб навіть специфічні умови цих виборів не дали ендеції великої скількости мандатів — вона думає таки через виборчу акцію скріпити свої впливи у польському громадянстві. З другого боку санація уважає саме „східні креси" криницею своїх мандатів, бо — мовляв — цю криницю можна тут так поглиблювати в глиб і ширину, як цього не можна напр. на Познанщині. З тих мотивів бльок санаційно-ендецький, хоча ідеольоґічно дуже близький і льоґічний (антиукраїнські гасла), здається не буде реалізований. Зате більші вигляди все ще має бльок центроліву й ендеції, тим більше, що ППС у Сх. Галичині має мінімальні впливи і воліла би скріпити у східних воєвідствах радше ендецію ніж віддавати монополь санації. В усякому разі — такі є наші інформації — коли навіть не буде ніякого формального порозуміння поміж трьома польськими виборчими суперниками: ББ, центролів і ендеція (хадеція не входить у нас в рахунок), то польські листи мають бути у східно-галицьких і волинсько-поліських округах складані і зголошувані в той спосіб, щоби допускати в одній окрузі що найвище до двох поль. лист а то й до одної, уможливлюючи іншим листам стримуватися від конкуренції.

ПЕРЕДВИБОРЧИЙ РУХ НА ВОЛИНІ.

Першою започаткувала виборчу акцію санаційна „Укр. Нива". Всі свої сили вона звернула проти УНДО й тих осіб, у яких вбачає кандидатів на майбутніх послів і сенаторів, виливаючи на них цілі ведра найбрудніших помий.

В останніх днях минулого тижня вперше виступили на Волині т. зв. ББС (ППС революц. фракція), які заповіли на 14. вересня в ріжних містах маніфестаційне віче „проти зазіхань (закусув) німців і українців" (так і написано в оголошеннях). Віча перенесені на 21 вересня. Причина, як кажуть, та, що не було кому вічувати й маніфестувати.

Так само відложено на 21. вересня віча й маніфестації проти німців, які заповіджено від цілої низки ріжних орґанізацій. Під афішами, що оголошують про ці віча й маніфестації, бачимо назви урядових корпорацій і установ: духовенства католицького, духовенства українського(?) духовенства православного, жидівського, караїмського, адвокатської ради, ріжних орґанізацій і... „Рідної Хати", „Української Ниви" та укр. санац. кола. Чи ці санаційно-українські орґанізації теж будуть маніфестувати проти „зазіхань українців", покаже 21. вересня.

В еміґраційних справах

У звязку з тим, що Еміґраційний Уряд при міністерстві праці й суспільної опіки у Варшаві покликав недавно до життя **Еміграційний Синдикат**, відбулася з ініціятиви експозитури Еміґраційного Уряду у Львові в дні 18. п. м. конференція представників усієї львівської преси. На конференції подали представники згаданої експозитури подрібні інформації про характер і програму Еміґраційного Синдикату. Про цю преважну справу напишемо ширше в найближчому числі.

Цькування і наклепи.

На марґінесі виступу краківського „Іл. Курера" проти україн. ґімназії і вчителів у Дрогобичі

Від одного поважного громадянина з Дрогобича отримуємо слідуючі уваги:

Інформатор краківського „Курерка" з Дрогобича накинувся з лайкою в дописі з дня 8. IX. ц. р. на вчителів українців за те, що вони відважились, як державні урядовці, дати свої діти до ґімназії „Рідної Школи". Крім того він не може погодитися з тим, щоб „русини" могли вчити в польській школі, бо вони, мовляв, деправують польську молодь. На такі нісенітниці не варто відповідати, бо горбатого й могила не вирівнає, однак при нагоді не шкодить звернути увагу нашому громадянству та й кореспондентові „Курерка", серед яких страшних обставин приходиться жити державному урядовцеві, українцеві. На основі закону вільно кожному громадянинові посилати свої діти до школи, до якої йому подобається. Так само на основі закону належить кожному урядовцеві зворот оплати за науку його дітей у приватній школі. Здається теж, що це ніяка ласка, але обовязок держави дати можність кожному урядовцеві-громадянинові розвивати і плекати свою рідну культуру. В Дрогобичі нема державної ґімназії з українською мовою навчання, а в держ. ґімназії з польською мовою навчання ведеться науку української мови лише в двох перших клясах а вже до третьої вступ для неї заборонений. Тому українська дитина не має взагалі ніякої змоги вчитися у тій ґімназії своєї мови та літератури. Чейже наука української мови в двох годинах тижнево в двох перших клясах не може бути арґументом — що „русини" мають можність вчитися своєї рідної мови і літератури. Мимоходом кажучи, ціле навчання укр. мови в тих клясах є пародією науки, бо лиха нота з тої мови не впливає на вислід клясифікації, а крім того на бажання батьків дирекція ґімназії може звільнити ученика від науки предмету української мови. З тої причини вчитель цього предмету є безрадний, бо не має в руках ніякої екзекутиви, щоби примусити молодь до солідної науки.

Безличністю є теж закид, що українські вчителі у польських школах „деправують" польську молодь. Хто як хто, але саме українець-учитель якнайкраще вивязується зі свого педаґоґічного обовязку, бо йому в голові дати молоді знання предмету а не шовіністичну отрую. Очевидно, що „Курерковi" було би приємно бачити в польській школі вчителем кожного „русина", який скривив би душею, змінив свій обряд на латинський та став gente Ruthenus natione Polonus. Такий ренеґат молодечої душі вже мабуть не деправував би!...

Вкінці третя провокація в одному короткому дописі. Пише „Куререк", що українська ґімназія в Дрогобичі є гніздом „вивротових антипаньствових" елементів. Тимчасом правдою є, що дрогобицька українська ґімназія може бути

зразком установи, яка дбає виключно за науку й освіту, а не політику, а управа школи, її учительський склад та вся педагогічна система не мають нічого спільного з рідкими одиничними вибриками.

Колиб всі польські школи стояли на тому педагогічному рівені, що українська гімназія у Дрогобичі, то і їм і польському народові вийшло би це напевне на добро.

ПЕКУЧА СПРАВА.

Про потребу наших церков у Львові.

Загально відомо, що в деяких частинах міста Львова дається сильно відчувати недостача нашої церкви. До таких частин міста належить розлоге **Стрийське передмістя,** яке за останніх десять літ розрослося і розбудувалося дуже широко і де маленька церковця СС. Василіянок, положена при вул. Зиблікевича, отже майже в середмісті, абсолютно не в силі обслужити кількох тисяч вірних греко-кат. обряду, мешканців того передмістя. Те саме треба сказати про ціле **Янівське,** а ще більше про продовження Личакова: передмістя **Пасіки, Яловець і Кривчиці,** які розростаються сильно просто на очах і в яких український елемент позбавлений зовсім своєї церкви (великий костел буде будуватися побіч самої Личаківської рогачки!)

Та коли на згаданих передмістях потреба нашої церкви є без сумніву велика, то вона просто пекуча в VI. **дільниці Львова,** де наші люди в таких великих вул. як Сапіги, Кентшинського, Пільної (тепер: „Львовскіх Дзеці"), Задвірянської, Листопада й Потоцького з десятками їх поперечок, позбавлені цілковито змоги помолитися у своїй церкві і вислухати раз на тиждень Служби Божої в зрозумілій мові. Це тоді, коли до розпорядимости римо-католицького населення в цій дільниці стоїть аж 6 (словами: шість) костелів!

Наші занедбання в церковно-релігійній ділянці цієї дільниці просто каригідні, коли зважити, що вже давно перед війною придбано гарну площу під будову нашої церкви на розі вулиць Пільної, Білінських і Дунін-Борковських, яку навіть посвячено, при чому на будову тої церкви було зібрано навіть поважнішу суму. Розуміється, що гроші в часі девалюації пропали, але ніяк і нічим не можна оправдати того, що тої акції ніхто не продовжає, хоч від хвилі заложення вугольного каменя під будову тої церкви минуло двацять літ!

У VI. дільниці Львова потрібні **щонайменше дві церкви:** одна на згаданій площі, що обслуговуватиме релігійні потреби українського населення тої частини дільниці, яка положена ближче вул. Сапіги, а друга церква повинна би станути при вул. Потоцького (найкраще в безпосередньому сусідстві великого монастиря СС. Василіянок) й обслуговувати населення сусідніх вулиць включно з сумежною Вулькою.

Це піддаємо ласкаво під увагу нашим компетентним церк. кругам, які повинні заініціювати негайно збірку на здвигнення нашої церкви в першу чергу на розі згаданих трьох вулиць, бо вона там без сумніву найпотрібніша. (Тимчасом можнаб збудувати евентуально навіть деревляний барак, тимбільше, що дерево тепер дуже дешеве...). Сентимент і зрозуміння для цієї справи в широких кругах нашого населення у Львові безперечно є, тому слід це використати для довершення давно започаткованого і, на жаль, цілком забутого діла. Сподіємося, що в році ювилею митр. Шептицького, який розтягається і на 1931-ий рік, тисячні маси українського населення, що замешкують широчезну смугу міста між вулицями Потоцького й Сапіги, дочекаються нарешті здійснення своїх довголітніх мрій: своєї рідної церкви.

Хотіли підпалити личаківський двірець?

Польські газети повідомляють, нібито дня 19. вересня ок. 9. год. веч. був невдалий замах на будинки личаківського залізн. двірця. В згаданій годині почули вибух біля магазину „Певету". Під дверима магаз. найшли розтріскану фляшку, а полумя стало вже охоплювати стіну. Поліція і зал. служба кинулися рятувати магазин і повідомили вогневу сторожу. Як сторожа приїхала, найшли другу фляшку з вибуховим матеріялом біля вікна магазину. Поліція веде слідство.

Колеґія оборони увязнених українських послів.

Дня 19. вересня утворилася колеґія оборони увязнених українських послів з поміж українських адвокатів. Родини арештованих послів можуть звертатися у справах арештованих тимчасом на адресу: Народня Канцелярія, Львів ул. Костюшка ч. 1. А. з допискою „для Колеґії Оборони".

Ще один б. посол арештований.

У Влоцлавку арештували бувш. посла Бетмана (ППС). Йому закидають, що ухилявся від військ. служби підчас війни проти більшовиків.

Справи меншин у Лізі Націй.

Шв. Тел. Аг. повідомляє, що в 6-ій політичній комісії нім. дел. Кох-Везер (дем.) говорив про справи нац. меншин, як справу незвичайно важну для европейського мира. Зясував програму дотеперішніх метод охорони меншин, обговорив подрібно справу внешення зажалень і процедури над тими зажаленнями у комісії трьох і заявив, що гол. питанням охорони меншин мусить бути охорона природних прав меншин, рідньої мови, культури та релігії. Висловив сподівання, що Ліґа свідома знаку часу, створить справедливу охорону меншин. Дел. Альбанії предложив створити постійну менш. комісію. В тій хвилі з причини гуку мотору „Цепеліна" перервали дискусію. Бріян ствердив, що справу меншин обговорили на засіданні Ліґи в Мадриді, а заінтересовані держави заявили тоді, що готові щераз розглядати справу. Тоді ухвалили постанову для устійнення нової процедури. Досі проти тієї процедури не зголошено поважних закидів, а меншости дістали ґарантію, що їх просьби та жалі розглядатимуть справедливо. Процедуру цю треба піддати відп. пробам а меншини у вл. інтересі повинні зрозуміти, що не повинні посуватися за далеко, бо так Ліґа станула би в дразливім положенні супроти суверенности держав. Менш. справ не ялося вихісновувати для небезпечної аґітації. Бенеш сказав, що охорону меншин уважає конечною для забезпеки мира, одначе предкладані внесення годі розглядати без згоди держав. Найкращим засобом для розвязки менш. справи є згідна співпраця меншин із більшістю.

Що буде з Паневропою?

З Женеви подають, що на нарадах Ради Союза Народів дня 17. ц. м. одноголосно принято проект паневропейської федерації як матеріял до дальшої праці в окремій комісії, тільки в цьому проекті додано примітку, що до цієї федерації европейських держав можуть належати і неевропейські держави, тому треба буде змінити назву федерації.

Пожежі.

У звязку з пожежами на фільварку Зайдманової в Костельниках (пов. Бучач) поліція арештувала двох місцевих луговиків: Вас. Кузя та Яц. Барана. При арештованих нібито найшли матеріяли, що доказують їх участь у підпалі. До фільварку біля Віциня (пов. Золочів), як повідомляє „Газ. Пор." підійшло в ночі шістьох людей. Вартівники стріляли до них, тому вони завернули. Два з них всеж таки вернулися до фільварку а вартівники стріляли знову. Утікаючи відгрожувалися буцімто, що мусять фільварок спалити за 1919 р. У Трибуховій біля Козови (пов. Бережани) згоріла стодола зі збіжем і стайня кольоніста Спека. Все те не було обезпечене. У Зубрі (пов. Бучач) двох невідомих людей кинуло через пліт тліючі ганчірки намочені в бензині на стирти фільварку ст. Баденія. Вартівники вогонь погасили. За втікаючими підпалячами стріляли безуспішно. В Яремчі в ночі на 18. вересня невідомі люди хотіли нібито підпалити досвідну пасіку Малопольск-ого Т-ва Рольніч-ого. Лісничий, що обходив свій ревір, запримітив підпалячів і вони втекли. На місці найшли дві фляшки бензини.

Шофер переїхав 4 дітей.

У пятницю вул. Потоцького автом ч. 9542 їхав Тад. Вебер маґ. прав (3. Мая ч. 5) із шофером Вітеком. Біля вул. Содової перебігла вулицею у віддалі 2 м. дівчинка. Вебер не міг здержати вже авта, тому звернув на право і вїхав на хідник на четверо малих дітей. Авто відбилося від муру та поломило болотник. Жертвою катастрофи впали: півпятилітній Збіґ. Роговський, його 8-літн. брат Маріян (Потоцького 56), Ядв. Ґжонска 9 літня та Збіґ. Сенкевич 8-літн. Збіґн. Роговському заломився череп і він помер по дорозі до шпиталю, його брат потовчений та контужений, Ґжонсці колеса авта зломили ногу та поранили на всьому тілі. Найлекше ранений в голову Сенкевич. Виновника катастрофи Вебера та шофера Вітека арештували, а ранені діти відвезли до шпиталю.

НОВИНКИ

— **З Вищого Музичного Інституту ім. Лисенка** подається до загального відома, що 3-річний курс (семинар) педагогічний для підготовлення до державного іспиту кандидатів на учителів музики і співу в загальних школах, обійматиме в цім році крім сольоспіву і скрипки як головних предметів та фортепяну як побічного, отсі теоретично-практичні ділянки: На І. році: 1) сольфеж і ритміка, 2) хорові вправи, 3) акустика, 4) методика, 5) дидактика, 6) гармонія, 7) історія музики. На II. році: те саме без акустики і надто інструментознавств, контрапункт і форми по 1 годині тижнево. На III. році: те саме, що на II. році, і надто семинар гармонічної і формальної аналізи по 1 год. тижнево. Не зважаючи на таке значне поширення науки у всіх напрямах і подробицях, — оплата за курс виноситиме місячно тільки 45 або 55 золотих, залежно від того, чи елев побирає науку обох головних предметів співу і скрипки, чи тільки одного з них. Зголошення приймається найдальше до 1. жовтня, щоби з початком року устійнити догідний розклад годин. При цій нагоді пригадується, що конференцію управителів і голов виділу, филій Музичних Інститутів назначено на 28. вересня в год. 11. рано. З уваги на велике число важних організаційних і шкільних справ проситься всіх точно явитися. **Дирекція В. Муз. Інституту у Львові.**

— **„Саботаж" на Левандівці.** Вчорашня польська преса трубіла про пожежу в будинку „Т. Ш. Л." на Левандівці, яку буцімто спричинили українські „саботажисти" з „УВО". Сьогодні з Левандівки повідомляють, що в цьому будинку вибух вогонь через необережність робітників поляків, які в домі працювали та що згоріло тільки дві дошки. Всеж вранці на вулицях Левандівки розліпили польські ендеки відозви, щоби бойкотувати українську кооперативу, а вечером „ патріотична млодзеж" здемолювала дім української захоронки, школу, кооперативу і помешкання вчителя Б. Малика.

— **„Саботажисти" в Делятині.** У Делятині невідома рука замазала вивіску польського „Звйонзку Стшелецкого" та прибила на мурах відозву УВО. Поліція тепер переводить ревізії у членів „Просвіти" та у персоналу українських кооператив, між іншим поліція підозріває, що винен у цьому кооператор Ярослав Колянковський та не дає йому спокою.

— **Пересторога.** Управі Українського Т-ва Допомоги Еміґрантам з В. України у Львові стало відомо, що якийсь панок, який називає себе Борисом Браницьким, ніби-то сином бувшого російського посла, знову ходить по людях, збирає гроші і, називаючи себе українським еміґрантом, твердить, що від нашого Т-ва дістає допомогу, що скінчив духовний семинар у Львові і т. п. нісенітниці. Управа Т-ва попереджує громадянство, що вона згаданого панка за українського еміґранта не вважає і його не знає. Просимо замість безпосередніх допомог давати датки Т-ву, яке опікується кількома дітьми шкільного віку, між якими є один учень 8-ої кл.ґімназії, що не має ніяких засобів до істнування. Управа Т-ва просить усіх прохачів спрямовувати на адресу: Львів, Руська 3/III.

— **Наслідки нужди села.** Рідкий випадок трапився у селі Утіховичах, п. Перемишляни. Середньо заможний господар І. Б. трохи задовжився. В понеділок 15. ц. м. вибрався до Перемишлян, щоби пожичити грошей та віділхати менші довжки. А що грошей не міг дістати — тож за останній гріш „залив хробака". Коли дома жінка не похвалила його поступку — приніс з ліса (де мав заховану) рушницю — щоби застрілити жінку. Жінка однак — прочуваючи лихо — утікла до доньки, а Іван положився на ліжко — та замість переспатись, застрілився.

— **Небезпечні шапки.** Учень ґімназії Андрій Драла, їдучи зі Львова до дому залізничим шляхом Львів-Станиславів мав ученицьку шапку-мазепинку, яку люблять наші хлопці носити. На стації Старе Село на нього напав поляк Адольф Ґруби і в брутальний спосіб стягнув з учня шапку та забрав її зі собою мовляв тут

не Україна і не маєш права носити мазепинки, тільки „рогатифку". Той сам Адольф Груби стягнув мазепинку із голови Семена Дякова та з Богдана Коржа, з Миколи Левицького та Андрія Гулея. Поліція, повідомлена про це, не зробила з цього ніякого вжитку.

— Цікавий процес у Перемишлі. В селі Княжичах, пов. Перемишль, свого часу пропав без сліду старший віком господар Осип Шаль. Тому, що жінка Осипа Шаля Тереса і їхній син Станислав жили з пропавшим Осипом у незгоді, впало підозріння, що це вони вбили Шаля, тому сина арештовано. Станислав Шаль відразу признався, що він убив батька і 2. червня проти нього відбулась розправа. Обвинувачений зізнавав, що батько бив його і він у власній обороні вдарив батька сокирою по голові і вбив його мимохіть. Але коли суд не повірив, що обвинувачений вбив батька, обороняючи себе, Станислав, побоюючись великої кари нагло змінив свої зізнання і почав твердити, що його батька вбив не він, але його мати та що вона намовила його взяти вину на себе, зізнавати, що батько вбитий випадково без злої волі, а за ті зізнання мати обіцяла синові кілька моргів поля. Син зразу згодився взяти вину на себе, маючи надію, що розправа скінчиться так, що його звільнять, але почувши небезпеку високої кари, син подумав, що воля і життя миліші як мати та морги поля і розкрив карти. Розправа звернулась тепер проти Тереси Шаль, яка знов зізнає, що вона взагалі не знає, хто вбив її чоловіка і що зізнання сина неправдиві. Тепер суд не знає хто справді винен, тому розправу перервано і розпочато слідство наново.

— З життя Закарпатської України. У селі Вмині Верецьки дня 14. ц. м. відбулося величаве посвячення українського „Народнього Дому". На свято прибули великі маси селянства й інтелігенції з околиць, як також представник „Просвіти" Волошин з Ужгорода, д-р М. Бращайко, проф. гімн. д-р Панькевич та багато інших діячів Закарпаття. Свято було великою маніфестацією зросту українського руху на Закарпатській Україні.

— Син Теодора Герцля застрілився. Творець та ідеольог сіоністичного руху д-р Теодор Герцль мав одинокого сина Ганса, котрий, як це писалось, покинув віру свого батька і прийняв християнську релігію. Дня 17. ц. м. цей син Герцля застрілився в Парижі. Причина невідома, але є загальне переконання, що він, як син великого жидівського діяча, перейшовши на католицизм попав у душевний роздор, в конфлікти з окруженням, пробував навіть вернути до віри батьків, а вкінці зломаний душевною боротьбою — застрілився. Колись батько покладав на нього великі надії, як на піонїра сіоністичного руху.

— Вбивство комуніста в Парижі. В однім готелі в Парижі мешкав 25-літній поляк комуніст Чарнецький, горожанин СРСР. На днях до цього готелю прийшли два російські еміґранти і застрілили Чарнецького в його кімнаті. Одного з убивників арештовано, а саме б. російського старшину Яцкевича. Причина вбивства ще не висліджена, але париська преса подає здогад, начебто Чарнецького вбито тому, що він був агентом ДПУ. та шпіонував між російською еміґрацією.

— Справлення помилок. У вчорашньому числі „Діла" зайшло кілька помилок у замітці **„З театру"**. Так початок другого відступу має виглядати ось-як: „Не помогла **виставі** (не виставa!) й обсада головних партій такими виконавцями, як"... Балетна пантоміна називається не „До паки", а **„До атаки"**.

З театру.

ТЕАТР „РІЖНОРОДНОСТЕЙ": „ХОРОБРИЙ ВОЯК ШВЕЙК", сценічна перерібка з повісті Гашека.

Швейк у сценічній перерібці йшов у Львові майже півтора місяця і мав чималий успіх. Досі ще живемо сильними враженнями останньої війни, з її чисто-австрійської доби, і коли довго всміхалися добряче до неї, нині так-же навчилися вже сміятися з неї. Все це робить „історична перспектива".

Сміх Гашека, втілений у постать Швейка, приваблює як сороміцький дотеп і розброює як діточа наївність. Він є сполукою ще й інших елементів, які нелегко розложити поодиноко, так само, як важко це зробити з гумором Дон Кіхота або Тіль-Айленшпіґеля. За кожним разом. Коли маємо перед собою живу постать надихану уявою великого письменника, кожний із нас находить інші риси її характеристики.

Після Швейка-мелянхоліка, в інтерпретації дир. Чарновського, побачили ми вчора інший тип: широко-розсміяне обличча, безжурне, що висловлює не резиґнацію, а насолоду життям, без огляду на те, яке це життя. Ця друга креація йде більше по лінії ідеї Гашека, що заражує нас своїм шибеничним гумором і вчить сміятися, навіть в обличчі таких святощів, як авторитет, або кара смерти. Зі сцени у Львові, здається, вперше від часу, як істнує тут якийнебудь театр, упали на голову авдиторії деякі „міцні", нецензурні слова, без яких, зрештою, ніяка воякська дискусія неможлива.

Вся песа збудована на інакшій основі, як та вистава, яку ми бачили у „Великім Театрі": вона більше барвиста, більше сонячна, з ширшим розмахом. Швейка в інтерпретації М. Зніча можна би слухати мабуть до ранку, так само, як слухають його всі ті, що кричать на нього за його балакучість. П-ні Добжанська, Жичковська, Палівецова попросту капітальні. Всі ролі назагал, дуже добре розділені і акція пливе жвавою ходою. **(м. р.)**

З судової салі.

Процес за вбивство в Бережанах.

Перед судом присяглих у Бережанах стала Анна Палац, Іван, Маріянна і Анеля Маслянки, селяни з Конюх, обвинувачені, що дня 10. січня ц. р. вбили Севастіяна Паяца, чоловіка та вітчима. По триденній розправі в ночі дня 18. ц. м. присяглі 12 голосами заперечили злочин душегубства § 134 к. з. а узнали Анну Паяц і Івана Маслянку винними злочину вбивства з § 140 к. з. та заперечили вину щодо Маріянни й Анелі Маслянків. На основі цього вердикту, трибунал, в складі предсідника радника Дисевича і р. Гартліба і Гірша, засудив Анну Паяц на 5 літ вязниці, Івана Маслянку на 4 роки вязниці, а Анелю і Маріянну Маслянків увільнив від вини і кари. Обвинувачував прок. Шафран, боронили д-р Шісель, д-р Західний і д-р Лев Ганкевич зі Львова.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 20. вересня ц. м. масло експортове 4·10 зол.; десерове 4·0 зол.; літра молока 25 сотиків; літра сметани 1·40 зол.; копа яєць 8·30 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Субота, 20. вересня год. 7·30 „Ріґолетто" Вердія.

Неділя, 21. вересня год. 3·30 „Травіята".

Неділя, 21. вересня год. 7·30 вечером „Дротяр" Леґара.

Малий Міський Театр:

Субота, 20 вересня год. 7·30 вечором „Папа Кавалер".

Неділя, 21. вересня год. 7·30 вечером „Папа Кавалер".

Театр „Ріжнородностей" (в Народнім Домі):

Субота, 20. вересня год. 7·30 вечором „Хоробрий вояк Швейк".

Неділя, 21. вересня год. 7·30 вечором „Хоробрий вояк Швейк".

Кіна.

АПОЛЬО: Парада любови і звукові додатки.
КАСІНО: Штабскапітан Ґубанев.
КОЛЬОСЕИ: Нечинне.
КОПЕРНИК: Звукова фільма „Летун".
ЛЕВ: Звукова фільма „Ріо-Ріта".
МАРУСЕНЬКА: Звукова фільма „Летун".
ОАЗА: Нічна варта.
ПАЛЯС: Звукова фільма „Поганин".
ПАН: Живий труп.
ПАСАЖ: Чортівські кигті.
ПРОМІНЬ: Божеська жінка.
ХИМЕРА: Анні шукає чоловіка.
СТИЛЕВЕ: На провесні та Ольга Чехова.
ФАТАМОРГАНА: Заборонений овоч.
УТІХА: Забуті лиця. Любов у природі.

Програма радіо.

Неділя 21. IX. 1930.

Варшава (1411,7) 10·15 Богослуження. **Гельсінгфорс** (221,4) 13·30 Популярний концерт. **Льондон** (356,3) 16·30 Концерт. **Берлін** (419) 9·05 Релігійний концерт. **Харків** (426) 19·00 Концерт. **Стокгольм** (435,8) 15·00 Військова музика. **Рим** (441,2) 13·30 Радіокві̇нтет. **Прага** (486,2) 11·00 Трансмісія з Подебрад. **Відень** (516,3) 11.05 Концерт. **Будапешт** (550,5) 16·00 Мадярські пісні. **Ленінград** (1000) 16·00 Музика. **Париж** (1724,1) 19·30 Релігійна музика.

Понеділок 22. IX 1930.

Варшава (1411,7) 12·10 Ґрамофонові плити. **Гельсінгфорс** (221,4) 19·30 Спів Елі Кіндер. **Берлін** (419) 17·30 Поет Ракше читає свої твори. **Харків** (426) 19.00 Концерт. **Рим** (441,2) 17·00 Оперова музика. **Парга** (487,2) 12·20 Концерт. **Відень** (516,3) 12·00 Капеля Вінтерніца. **Рига** (524,5) 16·00 Твори Брамса. **Будапешт** (550,5) 20·15 Норвежський вечір. **Ленінград** (1000) 17·30 Твори молодих музиків. **Париж** (1724,1) 16·45 Орхестра Льокателлі.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Надзвичайні Загальні Збори кооп. „Доля" у Львові відбудуться дня 1. жовтня 1930 р. в год. 5 попол. в льокалі при вул. Домініканській ч. 11/І. На порядку деннім зміна статуту.

Кооператива Український Театр у Львові. Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові.
Станиславів:
20. IX Циганка Аза.
21. IX. Популярна вистава „Мартин Боруля", початок в год. 3. попол.
21. IX. Гетьман Дорошенко.

Фотоґрафічний доказ: як при випаданню волосся і лисині відростає волосся!

Фотографічна плита не обріхує. Одначе дуже важко дістати знимки, які доказували би незвичайний успіх Silvikrin-у. Бо ті, яким випадає волосся або мають лисину — на скільки даються фотографувати, роблять це так дискретно, щоби лисина була як найменше замітна. Коли-ж хто вживши „Повного лічення волосся Silvikrin-ом", дістає наново волосся і прикриває лисину, тоді з великим вдоволенням стає перед обективом.

Знимки того рода, яких маємо цілу масу, не мають для нас великої вартости, бо не доказують, який був стан волосся перед лїченням. За те про факт, що через приноровлення „Повного лічення волосся Silvikrin-ом", лисі місця покрилися знов буйним волоссям, знаємо не лише від наших відборців, але також від лікарів, які поручали своїм пацієнтам Silvikrin і були дуже вдоволені осягненими вислідами.

Певним є одно, що „Повне лічення волосся Silvikrin-ом" не можна нічим ліпшим заступити. Silvikrin має в собі складники, що відроджують волосся і в них є чимало сірки. Сірка ділає дуже додатно як продукційна сила на шкіру голови, звідкиля волосся від усяких недуг і дає волосяним цибулькам поживу, потрібну до росту.

Пан W. D. пише: Я випробував всі інші середники, і аж після вжитку порученого Вами лічення можу похвалитися гарною чуприною. (Слова ці потверджуємо залученими знимками, які подаємо).

Пан E. A. біржевий маклер: Стару знимку без волосся задишаю собі на памятку. „Silvikrin" був дуже успішний. Знайомі, які довший час не бачили мене, з трудом могли мене пізнати. (Виїмок з листа, який ми одержали разом із знимками).

Пан A. K.: Висловлюю вам свою подяку за такий успішний спосіб, яким є Silvikrin. Як видно з залучених знимок, успіх його також чималий.

Нотаріальне потвердження до цих знимок!

Оцим посвідчую, що Товариство під фірмою „Silvikrin Vertrieb" предложило мені три листи писані рукою, яких автори Aleksander Kleinhaus, Eugen Arnold і W. Daehne потверджуючи прикладені тут знимки заявляють, що давнїше волосся вернулося їм, коли вжили методи „Silvkrin-у". :-: :-: :-: :-: :-: :-:

Dr. jur. Otto Mittelstein

Поміщені тут знимки наглядно доказують, що випадання волосся і лисина є недугою, якої можна позбутися через уживання методи „Повного лічення волосся Silvikrin-ом".

Як бачимо, часи, коли люди гадали, буцім-то лисину треба лишити власній долі, невідкличнo минули.

Приходить час, коли кожний мущина та і кожна жінка боїться занику волосся чи лисини, бо естетичну вагу волосся всі однаково цінять.

Просимо домагатись від нас раніше безплатного доказового матеріялу (висилаючи купон безплатної пересилки). Відтак вишлемо негайно дуже повчаючу брошуру: **„Випадання і регенерація волосся", зразок Silvikrin-Shampoon-у**, і найновіший звіт про висліди вживання Silvikrin-у.

Купон безплатної пересилки

з почтовою маркою (5 сот.) з напис. „druk" переслати до **Silvikrin-Vertrieb, Danzig, 876 Böttchergasse 23—27.** Прошу прислати мені безплатно і франко:

1) **зразок Silkvikrin-Shampoon-у**
2) брошуру „Випадання і регенерація волосся"
3) найновіший звіт про висліди вживання „Silvikrin-у".

Імя і призв.: / Vor. u. Zuname: ____________________

Місцевість: / Ort: __________ Вул. і ч. д. / Str. u. N-o __________ почта: / Post: __________

КОНЦИПІЄНТА пошукує адвокатська канцелярія у Львові від дня 15. жовтня п. р. Письменні зголошення з curriculum vitae приймає канцелярія д-ра Льва Ганкевича, Львів, вул. Руська ч. 3.
554 2—3

ГОДИННИКИ тільки найліпших фабрик, прецизійні, продає за готівку і на рати від десятків літ з найліпшої сторони знана фірма **Іван Зельтенрайх**, Львів, пл. Марійська ч. 5. 437

ДЛЯ 2-ОХ культурних студент-ок (ів) гарна, фронтова кімната в центрі з харчем або без. Фортепян. Вхід через кухню. — Зголошення від 12—2-ої. Вагова 14/І. м. 5. 564 2—2

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Спеціяліст недуг легенів, серця і жолудка
д-р Фелікс Ган
Львів, Листопада 30.
4306 Пересвітлення Рентґеном.

Дентист - Стоматольоґ
Д-р мед. Чайковська-Ляхова Ольга
лікар загранничних клінік
орд. від 8—12 і 14—18 год., неділі і свята 10—12. ЛЬВІВ, вул. ЛЬВА САПІГИ ч. 9.
408 12-?

Спеціяліст акушер, гінекольоґ, оператор
Д-р Іван КІЛЯР
ЛЬВІВ, вул. ЛЬВА САПІГИ ч. 89.
Телеф. 51—62.
47? 3—4

Подяка.

Незмінна смерть нечайно забрала нам Найдорожчого Мужа і Батька бл. п. **Евстехія Бияловича**. Цею дорогою складаю подяку Всім, що прийшли з порадою і поміччю в нашім тяжкім горю, а в першій мірі Впр. о. Горчинському за провід в похоронах і відправлення панахиди, Виділові і членам Т-ва „Зоря" за участь в похоронах, хорові під управою рад. Купчинського, оркестрі Т-ва „Зоря" і Всім Товаришам Покійного за звеличання похорону. Зокрема дякую п. Дж. Коновці за слова розради і поміч в улаштуванню похоронів. Всім Вам Спаси-Біг!
Жінка з дітьми.

Подяка.

Всім Високопреподобним Отцям Духовникам, Шановному Учительському Зборові обох заведень, шкільній молоді та всім приятелям і знайомим, що взяли численну участь у похоронах Найдорожчого нашого батька — бл. п. Іллі Чижа — складаємо тут щиру подяку.

Зокрема дякуємо за прощальні слова Вп. П. Радикові Біленькому та Вп. п. д-ру Іванові Рогуцькому, усім членам хору під проводом п. Покиданця, а також усім місцевим товариствам, зборові учительському і шкільній молоді української жін. семинарії та знайомим за вінки і квіти.

Також дякуємо всім, що устно чи письменно висказали співчуття та прийшли з поміччю в улаштуванні похоронів.

Самбір — вересень 1930.
Марія, Евген і Олександра Чижі.

VIII. зимовий молочарський курс
при „Маслосоюзі".

Краєвий Молочарський Союз „Маслосоюз" улаштовує 5 і пів місячний молочарський курс.

Курс відбудеться в Стрию і треватиме від 20. жовтня 1930 р. до 4. квітня 1931. Приймуть на нього найбільше 32 кандидатів. Умовини прийняття.

1) Українська народність.
2) Вік від 18—30 літ.
3) Попередня практика в молочарні.
4) Поручення від якоїсь кооперативної установи.
5) Першенство мають кандидати зі середньою освітою.

Власноручно підписані подання з описом життя та письменною згодою і опінією кооперативних установ слати на адресу:

„Маслосоюз", Львів, Косцюшка ч. 1а.

Наука і приміщення даром. Прохарчування в спільній кухні на кошт курсантів. Кошта прохарчування денно по 2·50 зол., місячно 75 зол., а за цілий час тревання курсу 412·50 зол., які треба вложити заздалегідь при зголошенні в Касі „Маслосоюзу".

Курсанти, за яких зобовязання переберуть кооперативи, можуть виплачувати належитість місячними ратами. У цій квоті міститься вже і вписове 50 зол. Доходячі курсанти, які в спільній кухні не будуть харчуватися, платять лише вписове 50 зол.

Подання в справі прийняття треба вносити **найдальше до 10. жовтня 1930 р.**

Ближчі інформації в часописі „Кооперативне Молочарство" ч. 9. і 10.
565 **Дирекція „Маслосоюзу".**

Спеціяліст венеричних, шкірних недуг і косметики
Др. І. Мунд Д. сек. шп. від і львів. орд. від 8—9 і 2—5, в неділі від 9—1. Львів, Ясинка 1, ріг Пілсудського (Панської). Телеф. 48-01. —
1411 **Лічення жиликів.** 30—?

ЖИВЕ ВОЛОССЯ

ПРИТЕМНЮЄ НЕГАЙНО

juvenol

НА КОЖНИЙ БАЖАНИЙ КОЛІР ПІД ГАРАНТІЄЮ НЕШКІДЛИВИЙ PARF. d' ORIENT ВАРШАВА.

МЕБЛІ стилеві найновіших фасонів від найвибагливіших до найскромніших — поручає по приступних цінах фірма **Brück i Grüner**
ЛЬВІВ, Ягайлонська 24, телеф. 21—76.
573 1—3

КРИВИЦЮ ЧАХОТКУ ВИСНА-ЖЕННЯ

лічить

вітаміново вапневий

BIOCALCOL KLAWE

Дентистично-технічне Заведення
Франц Росик
Львів, вул. Сташіца ч. 8. І. пов.
363 **повернув.** 8—13

Годинник

з американського золота, не ріжниться від правдивого золота 14-о каратового. Тільки зол. 7·95
Зам. зол. 303·—

УВАГА: Наші годинники не слід порівнювати з іншими так шумно рекламованими. На листовне замовлення :-: :-: висилаємо :-: :-: негайно елегантний плоский годинник, звучний хід з 8-о літньою гарантією, 2 шт. 15 — зол., 4 шт. 29·50, 6 шт. 43·50. Ліпшої якости 10·50, 13·—, 18·—, 24·—, 30·—. З сьвіт. циферблатом 9·50, 12·—, 15·— і 18·—. Критий годинник — анкер з трьома амер. копертами 16·—, 19·—, 24·—, 28·— і 35·—. Мужеські і жіночі амер. годинники на руку 15·—, 17·—, 20·—, 24·—, 28·— і 35·—. Ланцюшки з амер. золота 2·—, 4·— і 6·— зол. Ніклеві годинники такі як рисунок: 3·75, 2 шт. 10·50, 4 шт. 20·—, 6 шт. 29·75. Столові будильники: 10·50, 12·50 і 14·50. Кошти пересилки платить купуючий.

Світова фірма „Chronometro"
Варшава — почт. скр. 939 відд. 153
Отримуємо сотні листів з подяками, як доказ доброти наших годинників. 533

ЖУРНАЛІ ВЗОРИ Крої МАНЕКІНИ

Р. ЛЯНДАУ ЛЬВІВ Чарнецького 3
473 2—2

За редакцію відповідає Олександер Костик Видає Видавнича Спілка „Діло". В друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 10.